

waar „de familie de selve is, d'inegaliteyt van middelen niet geeft”.

Zoo was dus alles verloren en Agatha weer onder het toezicht harer voogden gesteld, in wie zij nu haar grootste vijanden meende te mogen zien. Tot haar 25ste jaar zou zij hun moeten gehoorzamen, die haar geluk verwoest hadden. Het was wel een vreeselijke slag en moeielijke dagen braken voor haar aan.

Van 12 Januari tot 15 Maart, dus twee maanden, vernemen wij niets van haar, al zijn het ook veelbewogen maanden geweest, zooals wij uit het feit mogen afleiden, dat zij dan in ondertrouw wordt opgenomen. Met Willem Swanenburgh? Mis lezer; met Willem van Nimmegen! Het schijnt hier wel bewaarheid, dat niets veranderlijker is dan de vrouw! Hoe onverwacht echter deze gang van zaken ook is, toch kunnen wij ons het verloop daarvan als volgt voorstellen.

Weesmeesters en voogden zaten met de handen in het haar en wisten niet wat te doen met zoo'n weerspannige pupil, terwijl zij zich bovendien afvroegen, welke verrassingen de toekomst hun misschien nog kon brengen. Belast te zijn met de zorg voor een juffer, wier levensgedrag niet meer onbesproken was en die dus niet licht meer een goed huwelijk zou kunnen sluiten, was een alles-behalve benijdenswaardige taak. Dit huwelijk mocht in geen geval doorgaan; maar overigens begrepen zij, dat zij hun eischen heel wat lager zouden moeten stellen. Men zou niet meer vragen naar een goede partij, doch alleen naar een niet onaannemelijke partij. Nauwelijks hadden zij dit standpunt ingenomen, of zij werden in de gelegenheid gesteld hiernaar te handelen. Tegen alle verwachting in deed zich een huwelijkscanditaat voor in den persoon van Willem van Nimmegen. Hij had geld noodig en nam de bruid op den koop toe.